

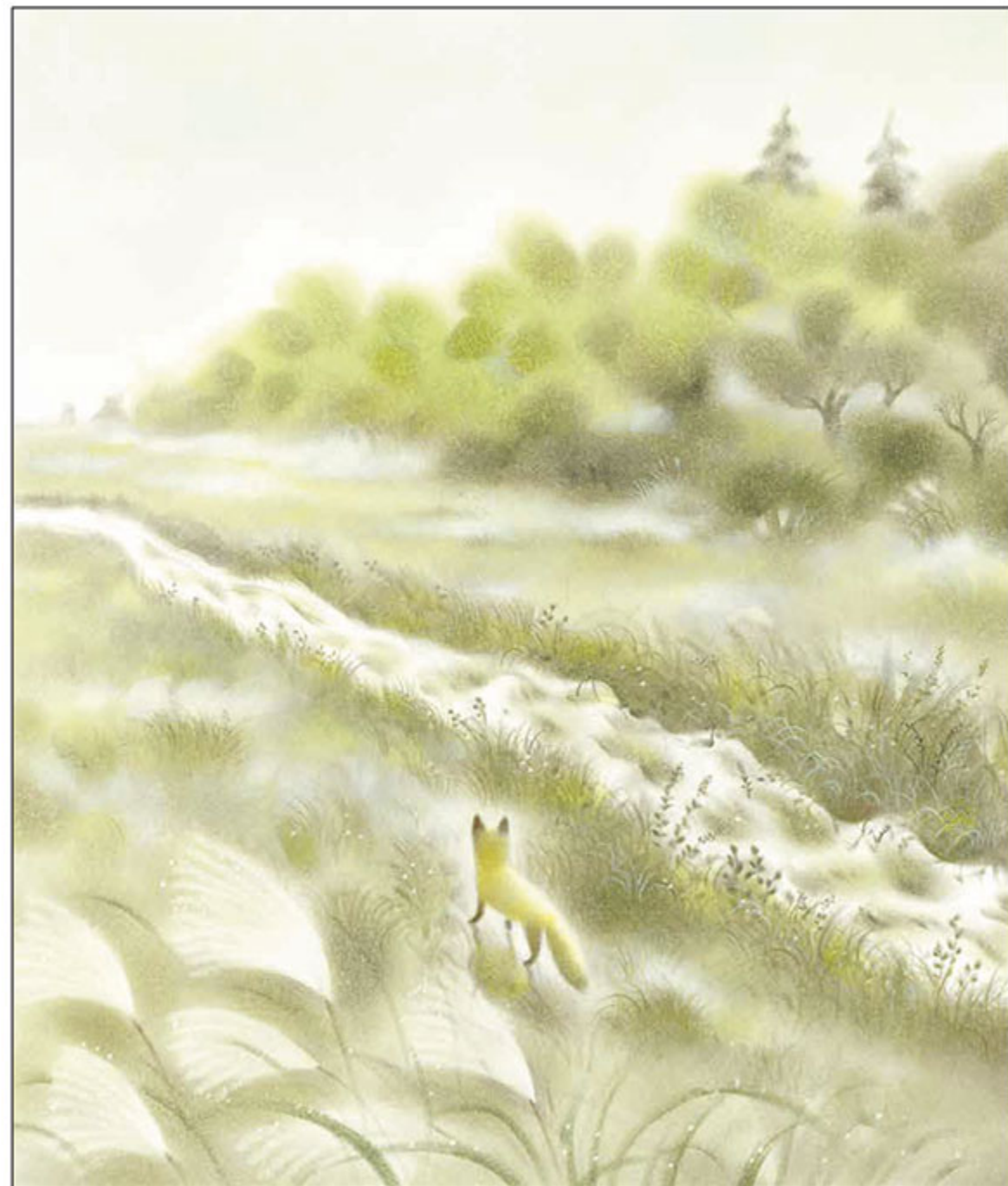
POVESTEA ACEASTA am auzit-o în copilărie, de la Mohei, un bătrân din satul în care m-am născut. Se spune că în vremuri îndepărtate, pe colina Nakayama, din apropierea satului nostru, era un mic castel, al cărui stăpân era un nobil ce purta același nume. Nu departe de castel, în adâncul muntelui, trăia Gon. Pui de vulpe orfan, Gon își ducea singuratic zilele într-o vizuină pe care și-o făcuse printre ferigile stufoase din pădure. De era ziua în amiaza mare sau noapte, Gon avea obiceiul să hoinărească prin satul de lângă munte și să facă tot felul de boacăne. De pe ogoare scormonea și scotea cartofii dulci, pe care apoi îi arunca peste brazdele de pământ. Dădea foc lujerilor de rapiță puși la uscat sau se furișa în spatele caselor și trăgea de funiile atârinate la streșini pe care țăranii înșiraseră la soare ardei iuți. După ispravă, o lua la goană mâncând pământul, cu funiile atârând în urma lui.

Întâmplarea se petrecu într-o toamnă. Timp de trei zile cât plouă cu găleata, Gon nu făcu decât să moșăie ghemuit în vizuină. De îndată ce ploaia se opri, răsuflă ușurat și o zbughi afară. Vremea se îmbunase, cerul era senin, iar văzduhul răsuna de trilurile vesele ale sfrânciocilor: Cip! Cirip!

Curajos, Gon se aventură tocmai până la pârăul ce străbătea satul. Pe spi-cele argintii ale stufului, picăturile de ploaie străluceau ca perlele. De obicei, pârăul avea puțină apă, dar ploaia ce ținuse trei zile îl umflase. Lanurile de stuf și tufele de mazărice, care înainte nici nu ajungeau la apă, erau acum aplecate peste maluri, încălcându-se în undele gălbui și tulburi.

Puiul de vulpe merse în josul pârăului, înaintând cu băgare de seamă pe o cărăruie mustind de apă.

În seara aceea, puiul de vulpe rămase în vizuină, făcându-și tot felul de gânduri: „Mama lui Hyōjū o fi fost bolnavă... Sigur i-a spus fiului ei că ar vrea să mănânce țipar. Și tocmai de-asta Hyōjū s-a dus la pescuit! Iar eu... Ce-am făcut? I-am furat țiparul și l-am aruncat! E numai vina mea că n-a putut să-i dea mamei lui să mănânce țipar. Iar femeia a murit, biata de ea, cu gândul că ar mai fi mâncat o dată țipar. Cum de-am putut face o asemenea prostie?”

Gon plecă de lângă hambar și se îndepărtă de casă, dar tocmai atunci auzi glasul unui negustor de sardine.

— Sardineee! Avem sardine ieftineee! Sardine proaspetee! Sardineee!

Puiul de vulpe o zbughi spre locul de unde se auzea vocea răsunătoare.

— Dați-mi și mie niște sardine, vă rog! o auzi pe nevasta lui Yasuke.

După ce opri căruțul pe marginea drumului, negustorul luă câteva sardine argintii și intră în casa lui Yasuke. Gon profită și fură cinci-șase pești din coș, apoi o luă la fugă pe drumul pe care venise. Ajuns la casa lui Hyōjū, se opri la ușa din spate, aruncă sardinele înăuntru și se întoarse la vizuină.

În drum spre casă, puiul de vulpe se opri pe coama dealului și privi în urmă: ghemuit lângă fântâna din lut roșu, Hyōjū spăla orzul în continuare. Ce mic părea de departe!

Privindu-l, puiul de vulpe își închipui cum avea să găsească bărbatul sardinele în casă și se simți împăcat. Era prima faptă bună prin care încerca să-și repare greșeala.

